

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 909/2014
01.10.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљеног Р.Б., због кривичног дела недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Б., адв. С.Д., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Кикинди ЗК 470/13 од 31.01.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 352/14 од 16.06.2014. године, у седници већа одржаној дана 01.10.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Б., адв. С.Д., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Кикинди ЗК 470/13 од 31.01.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 352/14 од 16.06.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди ЗК 470/13 од 31.01.2014. године, окривљени Р.Б. оглашен је кривим због кривичног дела недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци.

На основу члана 264. став 1. ЗКП окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 2.000,00 динара као и на плаћање трошкова кривичног поступка који ће бити утврђени посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 352/14 од 16.06.2014. године, усвојена је жалба Основног јавног тужиоца у Кикинди и преиначена пресуда Основног суда у Кикинди ЗК 470/13 од 31.01.2014. године у делу одлуке о казни тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеног Р.Б. за кривично дело недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. Кривичног законика, за које је оглашен кривим

првостепеном пресудом осудио на казну затвора у трајању од две године док је жалба браниоца окривљеног Р.Б. одбијена као неоснована и у непреиначеном делу првостепена пресуда потврђена.

Бранилац окривљеног Р.Б., адв. С.Д. поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, истичући да је учињена повреда члана 74. став 1. тачка 2. ЗКП, на штету окривљеног, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине пресуду Апелационог суда у Новом Саду Кж1 352/14 од 16.06.2014. године, којом је преиначена пресуда Основног суда у Кикинди ЗК 470/13 као и да непреиначени део пресуде Основног суда у Кикинди ЗК 470/13 такође укине и предмет врати на поновно суђење.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Б., адв. С.Д., у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку достављен је Републичком јавном тужиоцу, након чега Врховни касациони суд о седници већа, у смислу члана 488. став 2. Законика о кривичном поступку није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, уз примену члана 604. ЗКП у односу на радње предузете пре почетка примене новог ЗКП, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Несновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Б., адв. С.Д., побијају правноснажне пресуде и истиче да је приликом доношења истих повређен кривични закон на штету окривљеног, конкретно одредба члана 74. тачка 2. ЗКП.

Указујући на повреду одредаба из члана 74. тачка 2. ЗКП бранилац окривљеног у захтеву наводи да је у току саслушања пред истражним судијом Основног суда у Кикинди дана 03.06.2013. године, окривљени дао исказ без присуства браниоца, те је тиме повређено право на одбрану окривљеног. С тим у вези у захтеву се истиче да је одредбом члана 74. тачка 2. ЗКП прописано да окривљени мора имати браниоца од првог саслушања до правноснажног окончања кривичног поступка, уколико се поступак води због кривичног дела за које је прописана казна затвора од осам година или тежа казна.

По оцени Врховног касационог суда изложени наводи захтева, не могу се прихватити као основани, с обзиром да у конкретном случају непримењивање одредбе члана 74. тачка 2. ЗКП („Службени гласник РС“ број 72/11), не може да представља наведену повреду кривично-процесног закона, јер је поменути Законик о кривичном поступку почео да се примењује од 01.10.2013. године. Право на одбрану окривљеног уз стручну помоћ браниоца, по оцени Врховног касационог суда није повређено. Ово стога, што је пре ступања на снагу сада важећег Законика о кривичном поступку, а што произилази из списка предмета, окр. Р.Б. саслушан пред истражним судијом Основног суда у Кикинди

дана 03.06.2013. године, којом приликом је између осталог поучен да има право да ангажује браниоца, а да окривљени је изјавио да ће своју одбрану дати без ангажованог браниоца.

Из наведеног произилази да у време саслушања пред истражним судијом (дана 03.06.2013. године) се водио поступак по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ број 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ број 58/04 ... 72/09 и 76/10), а одредбом члана 71. став 1. наведеног ЗКП, окривљени је морао имати браниоца ако се поступак води због кривичног дела за које се може изрећи казна затвора преко 10 година, а одредбом члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ, прописано је да ће се учинилац казнити затвором од једне до десет година.

Дакле, у време предузимања процесне радње саслушања окривљеног пред истражним судијом важио је ранији ЗКП, а обавезна одбрана била је прописана за кривична дела за која је запређена казна затвора преко 10 година а не и за кривична дела за које је прописана казна затвора до 10 година, то по оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају, истражни судија није повредио одредбу члана 71. став 1. раније важећег ЗКП, јер окривљеном није поставио браниоца, те на наведени начин није ни повредио право на одбрану окривљеног уз стручну помоћ браниоца, а која повреда би била од утицаја на законитост првостепене пресуде.

Такође, другостепени суд није учинио наведене повреде закона, када је одбио жалбу браниоца окривљеног Р.Б., а у складу са одредбом члана 604. став 1. ЗКП, испитао је законитост предузетих радњи и поступак који је претходио доношењу првостепене пресуде, по одредбама Законика о кривичном поступку који је био на снази у време предузимања процесних радњи у овој кривичној ствари.

Како, дакле, непоступање по одредби члана 74. тачка 2. ЗКП у конкретном случају није могло да проузрокује повреду права на одбрану окривљеног Р.Б. уз стручну помоћ браниоца, јер је у време предузимања наведене процесне радње, одбрана уз стручну помоћ браниоца била прописана у чл. 71. ЗКП на други начин, то описаним поступањем суда није повређена ни одредба члана 71. став 1. раније важећег ЗКП, и по оцени Врховног касационог суда није учињена повреда закона на штету окривљеног.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указивало захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев одбио као неоснован и одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.